

Chvíle po setmění

Vladimír Mišík

Vypil jsem láhev a jako když mávne
Pocítil život bez hranic
Vstal jsem jen stěží, minul pár věží
Prošel pár ulic nikde nic

V mlze a dešti jsem chvíli třeštil
Viděl co jiní nevidí
Obrovský kámen se valí sálem
Valí se na svět lidí

Řezníci, chůvy klesají shůry
Křičí že jdou chránit řád
Sekyrou, dlátem mávají pod kabátem
A tak to bude napořád

A chvíli po setmění člověk sám nic není
Jen schody zřícený tak blízko do zahrad